

og navnlig er det, naar han selv ønsker det, ikke naturligt at nægte ham det. Saaledes ere Forholdene, men det er jo et aldeles underordnet Spørgsmaal. Det ærede Medlem gjorde — idet han støttede sig til en Paragraf i Loven om Forplejningskorpsets Ordning, som han oplæste, og hvorefter man til Generalintendant kan vælge en Officer, som staar eller har staet i Hæren — den Bemærkning, at man altsaa ogsaa hertil kunde tage en Embedsmand af Forplejningskorpset, og mente, at der ikke var noget ganske lille Udvalg, saa man sagtens kunde finde en Mand til Posten. Hertil vil jeg sige, at Udvalget for saa vidt kan synes at være ret stort, naar det omfatter hele det faste Officerskorps, 6—700 Officerer, og desuden Forplejningskorpsets Intendant; men man vil dog kunne forstaa, at det er kun de færreste, der kan være Tale om til en saa overordenlig vigtig Post som denne. Udvalget er derfor i Virkeligheden meget lille; men man har jo imidlertid kunnet finde en Mand — den Mand, som der ved denne Lejlighed er Tale om — og jeg tror, at man har været ret heldig i dette Valg. Naar det ærede Medlem mente, at det var ganske naturligt at tage en af Hærens Stabsintendant, maa det erindres, at Udvalget her kun er temmelig lille, idet der kun er tre Stabsintendant, og det kunde jo tænkes, at ikke alle tre egnede sig til denne Post; det er netop denne Forudsætning, der ligger til Grund for den Bestemmelse, man i sin Tid indsatte i Loven, at man ogsaa kunde gaa uden for Intendantklassen, naar man vilde søge en Generalintendant. Af de tre Stabsintendant, der for Tiden haves, skal jeg indrømme, at de to maaste i sin Tid kunne blive modue til at overtage Generalintendantposten; det er to yngre Stabsintendant, af hvilke den ene er udnævnt for et halvt Aar siden, og det ærede Medlem vil indrømme, at det ikke vilde være naturligt straks at vælge ham, om hvem man ikke kunde forudsætte, at han nu var tilstrækkelig inde i den pågældende vanskelige Administration. Men fordi ingen af de tre Embedsmænd maaste i Øjeblikket er egnet til Stillingen, kan man ikke straks sige, at den hele Klasse er ubrugelig, og naar man ikke tager Generalintendanten ud af denne Klasse, er det ikke, fordi man dermed vil udtrykke, at denne Klasse ikke gør sig selv, tvært imod. En Mand kan være meget brugelig i den Embedsstilling, han beklæder, uden derfor absolut at egne sig til en højere Post. Mången en Oberst kan være en fortræffelig Oberst, uden derfor, navnlig naar han er blevn noget til Mars, at egne sig til at blive General, ligesom der

kan være mången en fortræffelig Kaptajn, der ikke egner sig til at blive Oberstløjtnant eller Oberst; det er en ganske naturlig Sag, som jeg ikke skal opholde mig længere ved, da Forslaget ogsaa er tilstrækkelig motiveret af den ærede Ordfører. Det synes ogsaa efter det ærede Medlems Udtalelser, som om det nærmest var af politiske Grunde, at han ikke vilde stemme derfor eller anbefale sine Meningsfæller at stemme derfor, fordi han mente, at man til dette Ministerium ikke skulde bevilge andet, end hvad der ligesom var overensstemmende med Lovene. Jeg skal derfor ikke opholde mig nærmere derved, idet jeg haaber, at det høje Ting vil følge Flertallets Indstilling. — Jeg skal dernæst omtale et Endringsforslag, som angaar Stydebanelerrainet i Viborg. Jeg paastøner meget Udvalgets Tiltrædelse af det i saa Henseende stillede Endringsforslag, som ganske vist gaar ud paa en Nedsættelse, men som forudsætter Vedtagelsen af et Endringsforslag under Finansministeriet paa et andet Sted, saaledes at Stydebanelerne i Viborg kunne blive ordnede paa en for Hæren hensigtsmæssig Maade, og ogsaa paa en for Statskassen profitabel Maade, idet Renten af den Sum, der skal udbetales til Viborg, ikke bliver større, end at den i det mindste opvejes af, hvad det ellers vilde koste aarlig at have Stydebane paa et andet Sted. Jeg skal dernæst udtale min Paastønnelse af, at Udvalget er gaaet ned til de to Understøttelser, som omhandles i de to sidste Endringsforslag paa § 22. Jeg skal ikke opholde mig videre ved det første af dem; men med Hensyn til den anden Understøttelse til Fru Klein vil jeg gøre den Bemærkning, at det ikke er aldeles umuligt, at der kan indtræde saadanne Forhold, at hun enten kan faa Del i sin Mand's Pension eller efter hans Død faa en selvstændig Pension, hvorfor jeg betragter Understøttelsen foreløbig som givet for det enkelte Aar, idet dog Forudsætningen er, at hun vil faa den for de følgende Aar, hvis der ingen Forandring indtræder i hendes Forhold. Sagen er nemlig den, at det er ikke absolut umuligt — skønt det er meget lidet sandsynligt — at hendes Mand, ved at appellere en Dom af Underretten til Overretten og Højesteret, maaste kan faa Dom for, at han skal have Pension, og i saa Fald ville Forholdene forandre sig, saaledes at hun efter hans Død vilde faa Entepension. Det er kun dette Forbehold, jeg har villet omtale ved denne Lejlighed. Hvad angaar § 26, har jeg opstillet de 4 Endringsforslag, som bleve forkastede ved 2den Behandling. Jeg kan ikke andet end bemærke, at